

of the identical terms that generally do not affect the content of such characteristics, but unreasonably diversifies the text of the criminal legal norms.

The author stresses the inadmissibility of repeated strengthening the characteristics of the crime components in those parts of the criminal legal norms, where the characteristics of the qualified components of these crimes are provided.

To improve the criminal legal norms it has been proposed to unify the terms that are used in the formulation of the qualifying characteristics, and some of them we propose to entrench into the criminal law that will facilitate their correct interpretation. In addition, in order to unify the criminal law norms we should develop clear criteria for selecting the qualifying characteristics that will make it possible to set them apart from the odd ones and will provide strict observance of the principles of criminal law when qualifying the committed crime and choosing the punishment for the guilty person.

Keywords: a criminal legal norm, criminal liability differentiation, a qualifying characteristic, crimes against human life and health, crime components.

Потяк В.І.

СУБ'ЄКТИВНА СТОРОНА НЕВИКОНАННЯ (УГОДИ) ДОГОВОРУ ПРО ПРИМИРЕННЯ ЯК ЕЛЕМЕНТ СКЛАДУ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ

УДК 343.13

Актуальність статті обумовлена тим, що для глибокого аналізу кримінальної відповідальності за умисне невиконання договорів про примирення як основного механізму його кримінально-правового забезпечення охорони необхідно дослідити елементи складу такого кримінального проступку як «Умисне невиконання договору про примирення» і, зокрема, його суб'єктивну сторону. **Метою** статті є аналіз суб'єктивної сторони невиконання угоди (договору) про примирення як елемента кримінального правопорушення.

Виклад основного матеріалу. Традиційно, характеризуючи різні елементи складу злочину, в тому числі суб'єктивну сторону, П.Л.Фріс проводить глибинний науковий аналіз, поєднаний історичним екскурсом [1, с.163-188]. Він зазначає, що суб'єктивна сторона складу злочину є внутрішньою стороною складу злочину, що включає в себе характеристику психічного ставлення осо-

би до вчиненого діяння та наслідків, які воно викликає, а також характеристики мотиву та мети, які обумовили вчинення злочину, та емоційного стану, в якому перебувала особа під час його вчинення. Таким чином ознаками суб'єктивної сторони виступають вина, мотив, мета, емоційний стан [1, с. 167]. Такий підхід є традиційним у кримінально-правовій доктрині і в межах даного дослідження теж підтримується.

Вина є обов'язковою складовою частиною підстави кримінальної відповідальності [2, с. 226], а також основною, обов'язковою ознакою суб'єктивної сторони складу злочину, а стосовно мотиву і мети, то залежно від законодавчого опису суб'єктивної сторони конкретних злочинів вони можуть виконувати роль обов'язкових, кваліфікуючих (особливо кваліфікуючих) ознак або ознак, що пом'якшують чи обтяжують покарання. Обов'язковими ознаками мотив і мета виступають у тих випадках, коли законодавець передбачає їх у диспозиціях статей або прямо вказує на них, або вони однозначно впливають із характеру діяння [3, с.159].

Розділу V КК України визначає поняття та форми вини. Так під виною законодавець розуміє психічне ставлення особи до вчинюваної дії чи бездіяльності, передбаченої цим Кодексом, та її наслідків, виражене у формі умислу або необережності [4]. Як підкреслює В.А. Ломако форми вини – це зазначені в кримінальному законі поєднання певних ознак свідомості і волі особи, що вчиняє суспільно-небезпечне діяння. У поєднанні таких ознак і відображається психічне ставлення особи до діяння та його наслідків [5,с. 154].

У свою чергу умисел поділяється на два види:

- 1) прямий (якщо особа усвідомлювала суспільно небезпечний характер свого діяння (дії або бездіяльності), передбачала його суспільно небезпечні наслідки і бажала їх настання);
- 2) непрямий (якщо особа усвідомлювала суспільно небезпечний характер свого діяння (дії або бездіяльності), передбачала його суспільно небезпечні наслідки і хоча не бажала, але свідомо припускала їх настання).

Необережність також є двох видів:

1) злочинну самовпевненість (якщо особа передбачала можливість настання суспільно небезпечних наслідків свого діяння (дії або бездіяльності), але легковажно розраховувала на їх відвернення);

2) злочинна недбалість (якщо особа не передбачала можливості настання суспільно небезпечних наслідків свого діяння (дії або бездіяльності), хоча повинна була і могла їх передбачити) [4].

Р.В. Вереша приходиться, зокрема до висновків, що: 1) форма вини у конкретних складах злочинів вказує на психічне ставлення суб'єкта злочину до певних об'єктивних ознак цього складу злочину; 2) у деяких основних складах злочинів у статтях Особливої частини КК України законодавцем прямо визначена форма вини шляхом використання, наприклад, терміну «умисний»; 3) якщо у диспозиції норми немає прямих або опосередкованих вказівок на форму і вид вини, ці злочини можуть бути вчинені як умисно, так і необережно [6, с. 59-60]. На його думку, найбільш точним способом визначення вини у кожному конкретному складі злочину є пряме передбачення її форми (виду), зокрема, якщо у диспозиції (назві) статті вживаються слова «умисел» («умисно») [7, с.193]. Саме такий підхід відображений законодавцем у чинній ст. 389-1 КК України, коли навіть у її назві зазначено «умисне невиконання угоди про примирення або про визнання винуватості» і це ж формулювання дублюється уже в у диспозиції зазначеної кримінально-правової норми.

Як зауважує Є. Л. Стрельцов стосовно ст. 46 КК України та глави 35 КПК України досі є певні неузгодженості відносно закріплення окремих положень у кримінальному та кримінальному процесуальному законодавстві правової оцінки психічного ставлення людини до своїх суспільно небезпечних діянь. Одночасно він пояснює таку ситуацію, достатньо інноваційним підходом, передбачаючи таким чином подальший розвитку взаємозв'язку між цими галузями законодавства [8, с.166-167].

На думку авторів науково-практичного коментаря КК України за загальною редакцією В. Я. Тація, В. І. Борисова, В. І. Тютюгіна суб'єктивна сторона злочину характеризується лише прямим умислом, бо засуджений усвідомлює, що має можливість виконати укладену з ним угоду, але не виконує її і бажає цього [9].

М.І. Витязь, щоправда досліджуючи угоду про визнання винуватості, стосовно суб'єктивної сторони зазначив, що вона характеризується виключно умисною виною. На його думку це не означає, що не виконати угоду з необережності неможливо. Таке може статися, але складу злочину не утворить, тому кримінальна відповідальність за необережне невиконання угоди не настане [10, с.38-39].

Достатньо детально аналізувала суб'єктивну сторону складу злочину, передбаченого ст. 389-1 КК України С.О. Яценко. Вона вважає, що: 1) суб'єктивна сторона невиконання угоди про примирення чи про визнання винуватості характеризується умисною виною у формі прямого і непрямого умислу; 2) незважаючи на факультативний характер, необхідно розмежовувати мотиви і цілі, які впливають на ступінь суспільної небезпечності, окреслюють особу винного, характеризують обставини, які пом'якшують чи обтяжують покарання, оскільки вони впливають на призначення покарання і застосування інших заходів кримінально-правового характеру [11, с. 34].

Крім того відображення суб'єктивної сторони злочину у ст. 389-1 КК України знайшло своє трактування і у судовій практиці. Так, Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних та кримінальних справ 16 серпня 2016 р. у справі № 219/4196/15-к прийшов до висновку, що під умисним невиконанням угоди (ч. 5 ст. 476 КПК України) слід розуміти випадки, коли особа, засуджена на її підставі, хоч і має реальну можливість виконати її умови (взяті на себе зобов'язання), але цілком свідомо (бажаючи цього, тобто діючи з прямим умислом) здійснює певні зусилля, спрямовані на ухилення від виконання цих зобов'язань. Саме в таких випадках особа має притягуватися до кримінальної відповідальності за ст. 389-1 КК [12]. Тобто мова йде про те, що суб'єктивна сторона даного злочину характеризується прямим умислом. Однак варто зауважити, що відмінність між прямим і непрямим умислом полягає у ставленні до наслідків. На даному етапі правового регулювання маємо справу із злочинном, який за своїм складом є формальним, тобто не передбачає конкретних наслідків.

В.М. Куц узагальнюючи, зазначає, що у теорії склалося два підходи до визначення психічного ставлення суб'єкта до об'єктивних ознак формального складу злочину. Один підхід передбачає, що в цих складах злочину суб'єкт усвідомлює суспільну небезпечність діяння і бажає його вчинити, не формуючи свого психічного ставлення до наслідків діяння. Інша позиція зводиться до того, що усвідомлення суспільної небезпечності діяння неможливе без усвідомлення небезпечності його наслідків навіть тоді, коли останні винесено за межі законодавчого визначення складу злочину [13].

За цих обставин є три варіанти для трактування видів умислу:

1) умисний злочин завжди передбачає наявність прямого умислу.

Такий підхід, є традиційним і тривалий час підтримується у теорії кримінального права [14, с.14];

2) встановлення виду умислу (прямого чи непрямого) щодо діяння може бути здійснено у кожному конкретному випадку, зважаючи на ставлення винного до можливих наслідків, які хоч і не обов'язкові для кримінально-правової кваліфікації;

3) не варто виокремлювати якийсь із видів умислу, а слід вести мову про наявність загалом умисної форми вини.

Видається, що підтримки заслуговує саме третій підхід. Він знаходить своє відображення на практиці. Так, суди, постановляючи вироки за ст. 389-1 КК України не конкретизують вид умислу, а констатують наявність умислу як такого. Наведемо, декілька прикладів. Франківський районний суд м. Львову у вирокі від 13.06.2017 р. встановив, що ОСОБА_1, маючи умисел на невиконання угоди про примирення, умисно, без наявності поважних причин не сплатив штраф у розмірі 40 (сорока) неоподаткованих мінімумів доходів громадян, що становить 680 (шістсот вісімдесят) гривень [15]. Також, у вирокі Пирятинського районного суду Полтавської області від 16.05.2018р. ОСОБА_1 діючи умисно, з метою невиконання угоди про примирення в частині відшкодування завданої ним матеріальної шкоди потерпілій, без поважних

причин умисно не виконав угоду про примирення [16]. Характерно, що такий підхід є універсальним у судовій практиці.

Стовно гіпотетичного варіанту про необережну форму вини, то однозначно підтримуємо позицію В. М. Куца, який вважає, що за сучасного законодавчого визначення форм вини необережний злочин з формальним складом уявити неможливо. Такі злочини є винятково умисними [17, с. 36].

Отже, вина як основна ознака суб'єктивної сторони кримінального проступку щодо діяння характеризується умислом.

Оскільки, перебуваємо на позиції доцільності здійснити трансформацію ст. 389-1 КК України у кримінального правопорушення з матеріальним складом, то варто підкреслити, що вид умислу щодо діяння не буде мати надпринципового значення, а доцільно розглянути можливі форми вини стосовно наслідків у вигляді істотної шкоди.

На думку Р.В. Вереші ознаки прямого умислу, що вказані у ч. 2 ст. 24 КК України, характерні для так званих матеріальних злочинів, необхідною складовою яких є настання певних суспільно небезпечних наслідків, передбачених законом, і наявність причинного зв'язку між діянням особи і наслідками, що настали. Тому при вчиненні цих злочинів винуватий передбачає не тільки суспільно небезпечні наслідки свого діяння, але й у загальних рисах – розвиток причинного зв'язку між діянням, що вчиняється, і злочинним наслідком, що настане [17, с. 76].

У науково-практичному коментарі КК України за редакцією М.І.Мельника, М.І. Хавронюка, аналізуючи окремі злочини проти правосуддя, висловлюється думка, що психічне ставлення до істотної шкоди охоронюваним законом правам і свободам громадян, державним чи громадським інтересам або інтересам юридичних осіб може характеризуватися умислом або необережністю [18, с. 995].

Ранжування видів умислу реалізується на підставі характеристики і співвідношення інтелектуальної і вольової ознаки. На відміну від діяння, у ставленні до наслідків доцільно, виділяти види умислу. У тому випадку, якщо особа буде передбачати суспільно-небезпечні наслідки, виникнення яких зумовить не-

виконання договору про примирення і бажатиме їх настання, то, звичайно матиме місце прямий умисел. Якщо ж особа передбачатиме суспільно небезпечні наслідки невиконання договору про примирення, проте хоча і не бажатиме їх настання, однак усвідомлюватиме можливість їхнього існування, то йтиме мова про непрямий умисел.

Щодо видів необережності, то встановлення злочинної недбалості чи самовпевненості буде залежати від того чи визнаним буде зміст істотної шкоди. Якщо притримуватися позиції, що істотною буде шкода, якщо вона полягає у заподіянні матеріальних збитків, яка в сто і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян, то можна передбачити ситуації, коли особа передбачатиме можливість настання таких суспільно небезпечних наслідків свого діяння, але легковажно розраховувала на їх відвернення. Відповідно необережність буде проявлятися у виді злочинної недбалості.

Проте складно припустити, що особа не виконуючи договір про примирення, де чітко закріпленні її зобов'язання, розуміючи що являє собою істотна шкода, не зможе передбачити можливості настання суспільно небезпечних наслідків свого діяння попри те, що вона повинна була і могла їх передбачити. Відповідно необережна форма вини щодо наслідків невиконання договору про примирення полягатиме у злочинній самовпевненості.

Отже, стосовно наслідків, вина може характеризуватися умисною або необережною формою вини. У даному випадку умисел може бути прямим і непрямим, а необережність знаходитиме свій прояв у злочинній самовпевненості чи недбалості.

Зважаючи на таку логіку бачення модернізації ст. 389-1 КК України вбачається за доцільне з назви даної статті і диспозиції кримінально-правової норми не зазначати формулювання «умисне».

Варто звернути увагу також і на такі факультативні ознаки суб'єктивної сторони як мотив, мета, емоційний стан. Зазначені поняття у КК України не визначені, а їхня характеристика знаходить своє відображення у наукових дослідженнях.

Під мотивом А. В. Савченко розуміє інтегральне психічне утворення, яке спонукає особу до вчинення суспільно небезпечного діяння та є його підставою [19, с. 14].

Л.М. Кривоченко вважає, що мета злочину – це уявлення про його суспільно небезпечний наслідок, про ту шкоду, що усвідомлює винний, настане для охоронюваних кримінальним законом відносин і яка, є проте для нього бажаною. [20, с.182].

Згідно позиції О.В. Авраменка до емоційного стану особи необхідно віднести стан сильного душевного хвилювання. У свою чергу під сильним душевним хвилюванням він розуміє емоційний стан особи у вигляді афекту, стресу чи фрустрації, що значною мірою обмежує її здатність усвідомлювати свої дії або бездіяльність та (або) керувати ними під час вчинення нею передбаченого КК суспільно небезпечного діяння [21, с.13].

Аналіз положень існуючої редакції ст. 389-1 КК України дозволяє визначити, що законодавець не вказує на дані ознаки. Відповідно можна зробити висновок, що вони не є обов'язковими ознаками даного складу злочину. Хоча слід звернути увагу, що інколи, у вироках за ст. 389-1 КК України зазначається мета – невиконання угоди про примирення. У подальшому при перетворенні його у кримінальний проступок не вбачається за доцільне передбачати мотив, мету, емоційний стан у кримінально-правовій нормі.

Таким чином, можна стверджувати, що такі ознаки як мотив, мета, емоційний стан не впливають на кваліфікацію вчиненого діяння, однак обов'язково підлягають встановленню і доведенню. Відповідно зазначені ознаки та їхня характеристика мають бути враховані при призначенні покарання чи застосуванні інших заходів кримінально-правового характеру.

Висновки. У контексті суб'єктивної сторона невиконання угоди (договору) про примирення як елементу складу кримінального правопорушення умисел може бути прямим і непрямим, а необережність знаходитиме свій прояв у злочинній самовпевненості чи недбалості. Зважаючи на таку логіку бачення модернізації ст. 389-1 КК України вбачається за доцільне з назви даної

статті і диспозиції кримінально-правової норми не зазначати формулювання «умисне».

Такі ознаки як мотив, мета, емоційний стан не впливають на кваліфікацію вчиненого діяння, однак обов'язково підлягають встановленню і доведенню. Відповідно зазначені ознаки та їхня характеристика мають бути враховані при призначенні покарання чи застосуванні інших заходів кримінально-правового характеру.

1. Фріс П.Л. *Кримінальне право України. Загальна частина: підручн. Вид. 3-тє, доп. і перероб.* Одеса: Фенікс, 2018. 394 с.
2. *Кримінальне право і законодавство України. Частина Загальна. Курс лекцій / За ред. М. Й. Коржанського.* Київ: Атіка, 2001. 432 с. URL: <http://194.44.152.155/elib/local/sk636107.pdf> (дата звернення 20.09.2018р.).
3. *Кримінальне право України. М. І. Бажанов. Підручник.* Київ: Юрінком Інтер. 2005. URL: <http://dSPACE.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/309/1/Крым-Zagal.pdf> (дата звернення 20.09.2018р.).
4. *Кримінальний кодекс України.* URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14/> (дата звернення 20.09.2018р.).
5. *Кримінальне право України: Загальна частина: підручник/ Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, В.І. Тютюгін та ін.; за ред. В.В. Сташиса, В.Я. Тація.* 4-тє вид., переробл. і допов. Харків: Право. 2010. 456 с.
6. *Вереша Р.В. Визначення ознак суб'єктивної сторони складу злочину в Особливій частині КК України. Вісник Академії адвокатури України. Том 13, число 2(36).* 2016. С. 53-61.
7. *Вереша Р.В. Проблеми суб'єктивної сторони складу злочину. Дис. ... д.ю.н.: 12.00.08.* Київ, 2017. 583 с.
8. *Стрельцов Є.Л. Вісник Асоціації кримінального права України. № 1(1).* 2013. С. 160-170. URL: http://nauka.nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/07/1_10.pdf (дата звернення 20.09.2018р.).
9. *Кримінальний кодекс України. Науково-практичний коментар: у 2 т. / за заг. ред. В. Я. Тація, В. І. Борисова, В. І. Тютюгіна. [5-тє вид.].* Х.: Право, 2013. Т. 2: *Особлива частина / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін [та ін.].* 2013. 1040 с.
10. *Витязь М.І. Кримінально-правова характеристика умисного невиконання угоди про визнання винуватості (ст. 389-1 КК України). Вісник Національної академії прокуратури України. №2(35).* 2014. С. 36-42. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnaru_2014_2_8 (дата звернення 20.09.2018р.).

11. Яценко С.О. Суб'єктивна сторона злочину, передбаченого ст. 389-1 Кримінального кодексу України: теоретико-прикладний аспект. Науковий вісник Херсонського державного університету. Випуск 5, том 4. 2015. С. 31-35. URL: http://www.lj.kherson.ua/2015/pravo05/part_4/9.pdf (дата звернення 20.09.2018р.).
12. Ухвала Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних та кримінальних справ від 16 серпня 2016 р. у справі № 219/4196/15-к. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/61147318> (дата звернення 20.09.2018р.).
13. Куц В. Зміст вини у злочинах з формальним складом / В. Куц, О. Бондаренко. Вісник Національної академії прокуратури України. – 2009. – № 3. С.36-40. URL: <http://www.info-library.com.ua/books-text-10131.html> (дата звернення 20.09.2018р.).
14. Кримінальне право України. Загальна частина: Підручник /Ю.В. Александров, В.І. Антипов, М.В. Володько, О.О. Дудоров та ін.; За ред. М.І.Мельника, В.А. Клименка [5-те вид., переробл. та допов.]. К. : Атіка, 2009. 408 с.
15. Вирок Франківського районного суду м. Львова у вирокі від 13.06.2017 р. у справі 465/2877/17. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/67413322> (дата звернення 1.08.2018).
16. Вирок Пирятинського районного суду Полтавської області від 16 травня 2018 р. у справі № 544/461/18. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/74011433> (дата звернення 1.08.2018).
17. Вереша Р.В. Умисел і його види (коментар до ст. 24 КК України). Вісник Академії адвокатури України. Число 3(19). 2010 р. С.73-82. URL: [vaai_2010_3_11.pdf](http://www.vaua.ua/ua/2010_3_11.pdf) (дата звернення 20.09.2018р.).
18. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. 9-те вид., перероб. та доп. К., 2012. 1316 с.
19. Савченко А. В. Мотив і мотивація злочину: монографія / А. В. Савченко. К. : Атіка, 2002. 144 с.
20. Кримінальне право: Загальна частина: Підручник. М.І. Бажанов, Ю.В. Баулін, В.І. Борисов та ін. За ред.. М.І. Бажанова, В.В. Сташица, В.Я. Тація. 2- ге вид., перероб. і допов. К.: Юрінком Інтер, 2005. 480 с.
21. Авраменко О.В. Стан сильного душевного хвилювання: кримінально-правові та психологічні аспекти: автореф. дис. канд. юрид. наук: спец. Львів, 2008. 19 с.

Потяк В.І. Суб'єктивна сторона невиконання угоди (договору) про примирення як елемент складу кримінального правопорушення

Стаття присвячена аналізу суб'єктивної сторони невиконання угоди (договору) про примирення як елементу складу кримінального правопорушення. Дана проблема розглянута на основі існуючих теоретичних концепцій та судової практики.

Вина як основна ознака суб'єктивної сторони кримінального проступку щодо діяння характеризується умислом. Оскільки, перебуваючи на позиції доцільності здійснити трансформацію ст. 389-1 КК України у кримінальне правопорушення з матеріальним складом, то варто підкреслити, що вид умислу щодо діяння не буде мати надпринципового значення, а доцільно розглянути можливі форми вини стосовно наслідків у вигляді істотної шкоди.

Ранжування видів умислу реалізується на підставі характеристики і співвідношення інтелектуальної і вольової ознаки. На відміну від діяння, у ставленні до наслідків доцільно, виділяти види умислу. У тому випадку, якщо особа буде передбачати суспільно-небезпечні наслідки, виникнення яких зумовить невиконання договору про примирення і бажатиме їх настання, то, звичайно матиме місце прямий умисел. Якщо ж особа передбачатиме суспільно небезпечні наслідки невиконання договору про примирення, проте хоча і не бажатиме їх настання, однак усвідомлюватиме можливість їхнього існування, то йтиме мова про непрямий умисел.

Щодо видів необережності, то встановлення злочинної недбалості чи самовпевненості буде залежати від того чи визнаним буде зміст істотної шкоди. Якщо притримуватися позиції, що істотною буде шкода, якщо вона полягає у заподіянні матеріальних збитків, яка в сто і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян, то можна передбачити ситуації, коли особа передбачатиме можливість настання таких суспільно небезпечних наслідків свого діяння, але легковажно розраховувала на їх відвернення. Відповідно необережність буде проявлятися у виді злочинної недбалості.

Ключові слова: невиконання угоди (договору) про примирення, прямий умисел, непрямий умисел, злочинна самовпевненість, злочинна недбалість.

Potiak V.I. Subjective aspect of non-compliance with the agreement on reconciliation as an element of the criminal offense

The article is devoted to the analysis of the subjective aspect of non-compliance with the agreement on reconciliation as an element of the criminal offense. This problem is considered on the basis of existing theoretical concepts and legal precedents.

Guilt as the main feature of the subjective aspect of a criminal offense concerning an act is characterized by intention. Because we are in the position of expediency to transform art. 389-1 of the Criminal Code of Ukraine into a criminal offense with the material composition, it should be emphasized that the type of intentions concerning the act will not be integral, but it is advisable to consider possible forms of guilt in terms of consequences in the form of substantial harm.

Ranking of types of intentions is realized on the basis of the characteristics and the ratio of intellectual and volitional characteristics. Unlike the act, concerning the consequences it is expedient to allocate types of intent. In the event that a person will foresee socially dangerous consequences, the emergence of which will lead to non-fulfillment of the agreement on reconciliation and will want their offensive, then, of course, there will be a direct intent. If the person provides for socially dangerous consequences of non-fulfillment of the agreement on reconciliation, however, although they will not want their onset, but will realize the possibility of their existence, then it will be a question of indirect intent.

Regarding the types of negligence, the establishment of criminal negligence or self-confidence will depend on whether the content of significant harm will be recognized. If one maintains that damage is significant if it involves material damage, which exceeds the non-taxable minimum income of citizens hundred times more, then one can foresee situations in which a people will envisage the possibility of such socially dangerous consequences of their acts, but they reluctantly count on their distraction. Accordingly, carelessness will manifest itself in the form of criminal negligence.

However, it is difficult to assume that people do not comply with the agreement on reconciliation, which clearly defines its obligation, knowing that it is a significant harm, can not predict the possibility of occurrence of socially dangerous consequences of its act, despite what it should and could predict. Accordingly, the careless form of blame for the consequences of non-compliance with the agreement on reconciliation will be criminal suspicion.

Consequently, in relation to the consequences, the guilt may be characterized by intentional or careless form of guilt. In this case, the intent may be direct and indirect, and carelessness will be manifestation of a criminal self-confidence or negligence.

Considering this logic of the vision of modernization of art. 389-1 of the Criminal Code of Ukraine it is considered expedient to exclude the word «intentional» from the title of this article and from the disposition of the criminal law.

Such features as motive, purpose, and emotional state do not affect the qualification of the committed act, but must be established and proved. Accordingly, these features and their characteristics should be taken into account when imposing punishment or the application of other criminal-law measures.

Keywords: non-fulfillment of the agreement on reconciliation, direct intent, indirect intent, criminal self-confidence, criminal negligence.